

og rimelig periode". Generalsekretæren henviste i denne forbindelse til, at de af ambassadør Jarring i henhold til Sikkerhedsrådets resolution 242 udfoldede bestræbelser på at finde en løsning på flygtningeproblemet ville være tidskrævende, og at der derfor under alle omstændigheder ville være brug for UNRWAs virksomhed endnu nogen tid. Generalsekretæren appellerede dernæst indtrængende til alle regeringer om at sætte deres bidrag til UNRWA i vejret, i hvilken forbindelse han fremhævede, at organisationen på basis af de forventelige indkomster ville stå over for et underskud i 1969 på \$ 5 millioner, hvis aktiviteten skulle fastholdes på det hidtidige niveau. Skulle det ikke lykkes at skaffe disse ekstra midler til veje, ville følgerne kunne blive næsten katastrofale. Om flygtningene efter juni-krigen udtalte generalsekretæren, at den bedste løsning på deres problemer utvivlsomt ville være, at de fik lov til at vende tilbage til deres hjem eller til de lejre, de havde boet i før juni 1967. Selv om bestræbelser på at gennemføre en sådan tilbagevenden havde været udfoldet, havde resultaterne været små. Hvis de nye flygtninge kunne vende tilbage, ville der være taget et langt skridt i retning af at formindske deres lidelser, ligesom en sådan tilbagevenden ville reducere de økonomiske krav til UNRWA. U Thant erkendte dog, at Israels fortsatte besættelse af vestbredden samt den omstændighed, at der ikke foreligger nogen antydning af, hvornår besættelsen vil slutte, muligvis kunne være en hindring for en sådan udvikling, både set fra flygtningenes eget synspunkt og muligvis også fra den israelske regerings.

UNRWAs generalkommissær, Dr. Laurence Michelmores, forelagde derefter ovennævnte årsberetning. Forelæggelsen var rent faktisk og bragte ikke nye momenter frem. Bemærkes må det dog, at generalkommissæren på ny indtrængende opfordrede til, at flygtningene efter juni-krigen fik lejlighed til at vende tilbage til deres hjem eller de lejre, hvorfra de var flygtet.

2. En række vestlige lande, herunder først og fremmest Storbritannien og USA, rettede på linje med generalsekretæren og generalkommissæren meget kraftige opfordringer til Israel om at tillade flygtningene fra 1967-krigshandlingerne at vende

tilbage til de hjem eller flygtningelejre, hvorfra de kom. Storbritanniens repræsentant koncentrerede sig i sit indlæg om de nye flygtninges skæbne, idet han erkendte, at det klassiske flygtningeproblem måtte finde sin løsning som led i en retfærdig og varig ordning af de mellemstlige forhold i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967. Enhver flygtning, der havde et hjem eller en lejr at vende tilbage til i Vestjordan, og som selv ønskede at vende hjem, burde omgående have lov hertil, uhindret af bureaukratiske forsinkelser. USAs repræsentant formulerede kravet til Israel derhen, at man havde ret til at forvente, at Israel opfyldte sine forpligtelser i henhold til FNs resolutioner.

På Danmarks vegne udtrykte landsretssagfører Hermod Lannung varm anerkendelse af det arbejde, som UNRWAs generalkommissær og dennes stab havde udført i det forløbne år under særdeles vanskelige forhold. Danmark ville kunne støtte en resolution, som forlænger UNRWAs mandat for en praktisk og rimelig periode, og man ville fra dansk side på den kommende bidragskonference give meddelelse om en forhøjelse af det danske bidrag for 1969. (Det danske bidrag er for 1969 på 700.000 kr., en forhøjelse på 100.000 kr. i forhold til 1968).

Hovedvægten i landsretssagfører Lannungs indlæg var i øvrigt lagt på spørgsmålet om de personer, der flygtede i forbindelse med juni-krigen i 1967. Herom udtalte han, at udvalget gennem generalkommissærens rapport, gennem generalsekretærens appel og gennem indlæg fra flere delegationer havde fået et billede af den menneskelige ulykke, i hvilken disse mennesker ville befinde sig i den kommende vinter, hvis de ikke fik mulighed for at vende tilbage til deres hjem eller til lejrene på vestbredden af Jordanfloden. Man havde fra dansk side hilst Israels meddelelse om en fremskyndelse af bl. a. planerne om genforening af familier velkommen, men man måtte på samme tid være enig med generalkommissæren i, at det ville være i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets og Generalforsamlingens vilje som udtrykt i relevante resolutioner, såfremt de, som flygtede efter fjendtlighedernes udbrud, og som ønskede at vende tilbage til de steder, hvor